

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **nezl. K. C.**, zast. zák. zástupkyní V. H., zast. JUDr. Lumírem Mičánkem, advokátem se sídlem Praha 4, Točitá 1722/18, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. 11 Az 17/2005 - 30, ze dne 28. 2. 2006,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, č.j. OAM-6174/VL-01-P07-R2-2001, ze dne 24. 6. 2005. Uvedeným správním rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“). Zároveň správní orgán rozhodl, že se na stěžovatele vztahuje překážka vycestování podle § 91 azylového zákona. Městský soud v Praze shledal, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel napadl rozsudek Městského soudu v Praze kasační stížností. Má za to, že správní orgán rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a soud měl proto jeho rozhodnutí zrušit. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny základní podmínky řízení, tj. zda byla kasační stížnost podána osobou oprávněnou a zda byla podána včas. Jelikož byl stěžovatel účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), lze uzavřít, že kasační stížnost byla podána osobou oprávněnou.

Pokud jde o otázku, zda byla kasační stížnost podána včas, pak podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty podle tohoto ustanovení nelze prominout. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. V souladu s § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, přičemž lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla stěžovatelem podána opožděně.

V daném případě má Nejvyšší správní soud za prokázané, že rozsudek Městského soudu v Praze byl právnímu zástupci stěžovatele, JUDr. Lumíru Mičánkovi doručen dne 30. 3. 2006 (zjištěno z doručky založené v soudním spise). Dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti tedy začala běžet dne 31. 3. 2006 a uplynula v souladu s výše cit. ustanoveními s. ř. s. dne 13. 4. 2006, což byl také poslední den, kdy bylo možné předat kasační stížnost buď Městskému soudu v Praze nebo Nejvyššímu správnímu soudu, popř. jednomu z uvedených soudů tuto stížnost zaslat prostřednictvím držitele poštovní licence. Jak Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, stěžovatel v dané věci podal kasační stížnost prostřednictvím svého zástupce sice ke správnému soudu, tj. Městskému soudu v Praze, avšak až dne 14. 4. 2006, tj. po lhůtě k podání kasační stížnosti stanovené v § 106 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud byl proto nucen kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) za použití § 120 s. ř. s. jako opožděně podanou, aniž by se mohl zabývat její důvodností.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 13. prosince 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

